

Танець янгола над безоднею
Гарфанг

Що буває, коли душа прагне світла, але життя безжально кидає її з небес на землю? Що буває, коли серце горить коханням, але у відповідь отримує насилля і зраду? Молода киянка Альбіна прагне всього лиш бути поряд з коханим, а опиняється у таємній організації, якою керує холоднокровний чорний маг. Їй потрібно переродитися, подолати свої слабкості, аби вижити у новій ролі – кривавої жриці. Вона по-своєму розуміє справедливість, але буде прагнути цієї справедливості за будь-яку ціну, навіть – власного життя.

Гарфанг

ТАНЕЦЬ ЯНГОЛА НАД БЕЗОДНЕЮ

«Вопреки тому, что уже нельзя изменить и ради того, что еще можно...»

(Герц Филов)

ЗАМІСТЬ ПРИСВЯТИ І ПРОЛОГУ

Прочитай.

Я хотіла розпочати з того, що мені – все одно, що ти про це подумаєш, та і всі інші також...

Неправда.

Аби дійсно так і було, я б просто це не написала. Значить, мені це потрібно. Навіщо? Навіть злочинці перед стратою часом прикрашають своїми кривими літерами стіни в'язниці. Я не у в'язниці.

А, може, це потрібно тобі?

Не сподіваюся, що мене хтось зрозуміє – мабуть, чекати подібного було б наївно. А я якраз і хочу розказати про наївність. І про те, чому вона – один із найбільших гріхів.

Я довго лікувалася від цієї хвороби... Проте і зараз іноді трапляються рецидиви. Та все ж лишається сподівання, що колись я повністю одужаю.

Не поспішай перегорнути сторінку – це ти завжди встигнеш зробити. Нудної сповіді не буде.

Та і не збираюся я перед кимсь сповідуватися, навіть перед тобою – лишимо суддівську мантию вишнім силам, якщо їм більш нема чим себе зайняти.

Вважай, що перед тобою історія хвороби середньостатистичної особи жіночої статі. Етапи трансмутації... чи одужання? Вирішуй на власний розсуд.

Ще одне... А американських телешоу з каскадерами люблять повторювати одну репліку: «Не намагайтеся повторити те, що побачите, в домашніх умовах – це небезпечно для Вашого життя і здоров'я». Буде банально, якщо я скажу щось подібне, але якраз на звинувачення у банальності мені абсолютно начхати. Гірше буде, якщо ти потім звинувачуватимеш мене в тому, що не попереджала.

Іще одне... Коли ти будеш це читати, я вже буду або дуже далеко, або досить глибоко... Це вже як мені пощастить. У будь-якому разі, якщо тобі раптом заманеться шукати десь у телефонних довідниках чи у соцмережах Альбіну Дворецьку, попереджаю відразу: ті, кого ти можеш там знайти, не мають зі мною нічого спільного. Мабуть, не буде для тебе дивиною, що це не справжнє мое ім'я, як і решта імен, котрі зустрічатимуться у моїй розповіді.

Якщо ти все-таки вирішиш читати далі, то зрозумієш, чому.

Мабуть, це все, про що я хотіла тебе попередити.

Альбіна

КРАПКА ПЕРША

Почерневшая листва слетает с ее объятий, оскверняя землю.

Кровью сходящая жизнь обливалась горем за ангелов, в секунду становящихся отступниками...

(Герц Филов)

З чого почати?

Можна – з самого початку. Проте навряд чи тебе зацікавлять перипетії та смішні й не дуже дитячі трагедії з життя нечесної слабенької дівчинки, що народилася у студентки-другокурсниці.

Студентка, до речі, потім таки закінчила свій педагогічний інститут і вийшла заміж – навіть не раз, а цілих двічі. А на той відрізок часу, про який ітиме мова, моя мати, учитель хімії у середній школі Валентина Львівна Дворецька уже встигла давним-давно розлучитися вдруге, прогнавши зі своєї однокімнатної «гостінки» дядька Сергія – такого ж ледаря і неробу, як і дядько Андрій – перший мамин чоловік, якого я пам'ятала ледве-ледве. І у нашій забитій по саме нікуди нехитрим скарбом «гостінці» ми продовжували жити уже удвох. Час від часу до нас приїздила тітка Тоня – мамина старша сестра, що жила у селі на Житомирщині разом з бабусею. Траплялося це переважно зимою, коли роботи на городах закінчувалися і тітка мала трохи вільного часу. Тоді мама дещо оживала; довгими вечорами вони пили з тіткою на кухні чай і говорили про свої жіночі теми. Теми ті цікавили мене не вельми, як і сама тітка Тоня – завжди нестерпно балакуча і готова теревенити вночі і вдень з ким завгодно і про що завгодно. Навіть про свою загублену з п'яницею жіночу долю...

Проте – то їхні історії.

Моя ж почалася років десь у тринадцять, і зовсім не з того, про що ти чекаєш почути від дівчини з «неблагополучної» родини.

Почалося все з тих красивих дурних книжок про кохання, які я іла поїдом, аж поки мене не почало від них нудити. Вона і Він, неймовірно відважні і незмінно еталонно-красиві, будували своє кохання на жовтуватих куценьких сторінках дешевих жіночих романів, боролися за нього і завжди перемагали... Можливо, ти скажеш, що до мого звичайного світовороту, який вкладався у рамки школа – мама – телевизор – однокласники – шмат вулиці між домом і школою та незмінний місяць у селі літом – книжкові фантазії не мають ніякого стосунку. Але вони якраз і мають, тому що ними я частково – наскільки можна було

– замінила собі реальний світ. Аби я народилася років на десять пізніше, я б, без сумніву, «переселилася» у віртуальний світ і жила б там, як багато сьогочасних підлітків.

Проте на той час комп'ютери були більш «тугодумними» і коштували надто дорого, як на зарплату шкільної вчительки, а Інтернет використовувався щасливчиками, котрі мали туди доступ, швидше для роботи, аніж для розваг.

Отож мені лишалося тільки гортати крадькома від мами сторінки чергової книжки – моя жадібна до літер душа не занадто їх перебирала; це могло бути що завгодно, від фантастики чи класичного роману до другосортного читива, взятого напрокат за гривну (на одненьку нічку!) у лоточку за рогом – за столом під жовтим оком настільної лампи, зображаючи для пильного ока моєї варті, що старанно учу уроки. А перед сном, обіймаючи подушку, поринати у вир власної фантазії, до картин якої книжечкам було далеко... І молитися крадькома, дивлячись на мамину стареньку ікону, щоб романтичні фантазії раптом стали реальністю і подарували неприглядній Альці крила кохання, які підняли б її до щастя...

Я закривала свої очі химерами, аби не бачити того, чого бачити не хотіла: перших слідів старості на майже завжди понурому материному обличчі, яка у свої роки швидше нагадувала стомлену пенсіонерку, а не «жінку бальзаківського віку», бідненьку обстановку квартири – такої тісної, що часом здавалося, що в ній ти починаєш задихатися, власне бліде обличчя у темному люстрі й байдужі погляди однолітків, котрі не затримувалися на моїй скромній персоні довше кількох секунд.

З кожним роком я все більше перетворювалася на «книжкового черв'ячка», і замість освоювати складну науку макіяжу – підборів – дівчачих інтрижок, що все разом називалося «бути справжньою дівчиною», тільки глибше закопувалася у хитросплетіння книжкових світів та мертвої мудрості, невпинно нарощуючи між собою та своїми однолітками стіну із прочитаних сторінок.

І химери згодом відомстили мені...

Та продовжу свою розповідь.

Я дивилася на своїх однокласниць, слухала їхні балачки – і думала, що у мене обов'язково все буде по-іншому. Я не хотіла зустрічатися з будь-ким, аби тільки всі вважали «що я вже доросла і гуляю з крутими хлопцями»; мене коробило від слова «перепихнутися», і я вірила, що це має бути – раз – і назавжди. Саме тому я (смішно сказати!) у сімнадцять років була нецілюваною дівчинкою, яка чекає на Принца...

Насправді ж він уже існував – жив у паралельному світі моїх мрій, і чекав можливості перебратися до мене у світ реальний... Принаймні, я з усієї сили хотіла у те вірити. Я вигадала його давно, і з плином часу образ не тільки не зблід, а лише одягнувся новими

рисами і фарбами. Це він завжди приходив мене втішити, коли мені було погано, йому я розповідала у подушку, мов по телефону, усі свої біди. Йому я писала свій щоденник у формі листів – листів у нікуди. Я вже його кохала, і маючи примарного, але такого прекрасного журавля десь на обрії своєї романтичної уяви, мені навіть не спадало на думку приглядатися до «синиць», які час від часу вертілися поряд. А так, як красунею мене назвати можна було б з великою поправкою на те, з чим саме порівнювати, то лишатись самотньою, не розмінюючись на коротенькі шкільні закоханості, було зовсім не важко.

Дівчата вважали мене дивачкою, але у цьому не було нічого нового – до своєї ролі «синьої панчохи» – всезнайки, яка надійно прилипла до мене уподовж мого шкільного життя, я давно звикла і тому не надто тим переймалася.

Ніхто з хлопців, що вчилися у нашій школі, чи з тих, кого мені доводилося бачити на дискотеках, куди я, дівчинка-відмінниця, іноді знаходила час вибиратися, під образ із мрій не підпадав. Навіть близько не вертівся. І як не важко було з цим примиритися, мені лишалося тільки тішити себе примарними мріями – і робити усе те, що й завжди – закопуватися у книжки з головою, виборювати, на радість матері, хороші оцінки і тихенько ночами читати – до дірок, до оскоми, приторні жіночі романи...

Останні шкільні екзамени, випускний, підготовка до вступу, вступні іспити – усе це закрутило мене у шаленій круговерті, кінець якої – хеппі-енд, на який можна було б навісити голосний газетний ярлик на кшталт «мрії здійснюються! Завдяки своїй наполегливості і старанності Альбіна вступила на економічний факультет престижного вузу!» я зустріла з цілковитою байдужістю і повним виснаженням, фізичним і моральним.

Ніяких емоцій не викликав і сірий папірець, що казенними словами сповіщав про те, що віднині я студентка. Насправді ця була мамина мрія, а я просто не суперечила, та і навіщо? Без її допомоги, точніше без допомоги декана цього самого факультету, колишнього маминого товариша, у мене все одно навряд чи що вийшло б, навіть враховуючи усі мої учбові відзнаки. Та і на вступ куди-інде енної суми грошей у нашій сім'ї все одно не було. Хоча, якщо уже зовсім відверто, навіть аби я мала можливість вступити куди-завгодно, то і тоді довго б вагалася, так як жодна з можливих майбутніх професій, «жіночих» і не дуже, мене не приваблювала. Правда, економістом я себе також не бачила... Та попереду були ще п'ять років навчання, і щось за ці роки могло змінитися. Тож доводилося на це й сподіватися і не морочити собі голову заздалегідь.

Літо пройшло, як і завше, в селі у тітки Тоні, у веселій компанії трьох її дітлахів, а також качок, курей, корови, кількох місцевих дівчат і незмінних любовних романів...

Початок нового етапу мого життя почався зі знайомства з теперішніми однокурсниками – братами по неволі на наступні п'ять років, та з безкінечних вітальних промов, котрі щедро сипалися з гарних трибун свіжовідремонтованого інститутського актового залу на наші голови.

Скоро від цих промов моя власна голова розболілася настільки, що коли нас нарешті відпустили і юрба попленталася шукати свою аудиторію, я не хотіла уже нічого.

І саме тоді я побачила Його.

Мені вистачило одного погляду, щоб зрозуміти, що це – Він. Зеленкуваті очі і волосся, як колоски пшениці... Це було мов удар струмом, мов блискавка серед ясного неба...

Це був саме він!

«Принц» виявився моїм одноклассником – і від щастя я ледве не літала по похмурих аудиторіях, котрі ще пахли свіжою фарбою.

Власне, на цьому щастя і закінчилося; за увесь день герой моїх шалених мрій лише раз ковзнув по мені поглядом, аби відразу ж байдуже відвернутися.

Та навіть цього було достатньо; і вже того ж самого вечора, уможовчуючись спати мало не о дев'ятій, «аби завтра швидше настало» і тиснувши в обіймах ні в чому не винну подушку, я зрозуміла, що «попала» всерйоз...

Я закохалася відразу – і повністю стрибнула у свої почуття, мов в ополонку.

А вже наступного дня, після пар, стояла по стійці «струнко» перед люстром, як перед суддею, прискіпливо роздивлялася своє відображення і намагалася знайти «плюси свого типу зовнішності».

А тип був – так собі... Невисокого зросту худюче створіння з по-хлоп'ячому стриженим чорним волоссям і обличчям без рум'янцю. Я так і сяк вертілася перед люстром, поки зрештою змогла чесно зізнатися собі, що справді гарні в мене тільки очі – такого яскравого синього кольору не було більше ні в кого з дівчат-однокурсниць. А от щодо всього іншого... В мої сімнадцять фігура моя не відрізнялася жіночністю, та і одяг я звикла носити і вибирати лише за двома критеріями – щоб було зручно і недорого. Порпаючись у своєму гардеробі, я з подивом з'ясувала, що не маю жодної просто красивої сукні. До цього часу вони не були мені потрібні.

Я ще трохи подумала і дійшла висновку, що краса – не головне. Адже можна покохати і некрасиву людину...

Точніше, мені не лишалося нічого іншого, як спробувати переконати себе у цьому.

Тепер щодня я прокидалася мало не о шостій і збиралася до свого інституту, як на свято. Я так само сумлінно, за старою звичкою, намагалася увіпхати до своєї голови нову інформацію, але ледве розпочиналася пара і студенти розсаджувалися по своїх місцях, я бачила лише його.

А коли він раптом не з'являвся на парі, порожній день розтягувався до таких розмірів, що я ледве домучувала його до кінця, а потім півночі не могла спати, переживаючи марну тривогу – що з ним сталося? І коли наступного дня його світлі кучері знову з'являлися на горизонті мого неба, більше ніякого сонця я не потребувала...

Мій ідеал звався Дмитром Паляничним; і чим пильніше я придивлялася до нього, тим більше потрапляла до полону свого почуття. Він був саме таким, яким я хотіла бачити свого хлопця. Кмітливий і дотепний, він міг бути по-дитячому веселим і безпосереднім... Одним словом – ідеал. А коли часом на котрійсь не надто цікавій парі він розосереджено дивився у вікно, мені здавалося – я помічаю якийсь нетутешній сум у його погляді...

Я бачила його таким, яким хотіла бачити.

І, яким дивним би це не здавалося, відчувала себе найщасливішою дурепою на світі, просто дивлячись на нього – на відстані.

Та моя увага до Діми лише мені здавалася таємною; усезнаючі дівчата скоро почали шушукатися за моєю спиною і часом собі услід я чула приглушений сміх.

А він продовжував не помічати мене. Ні модна кофтина, ні нова косметика, яку я з упертістю художника-фанатика щоранку наносила собі на обличчя, ні запаморочливо коротка спідниця, яка після сварки з матір'ю таки з'явилася у моєму гардеробі – на нього ніщо не справляло враження. В його очах я лишалася сірою мишею; наше з ним спілкування за увесь семестр обмежувалося буденними вітаннями чи короткими репліками.

А одного разу по дорозі до аудиторії одногрупниця Люда сказала ніби між іншим:

– Бачиш он ту дівчину?

Я кивнула, проте, зайнята своїми думками, навіть не поглянула у той бік.

– Це дівчина Паляничного.

Всередині у мене усе похололо.

Я нарешті підвела очі – довгонога дівуля з рудим волоссям і фігурою моделі в кінці коридору голосно розмовляла з кимсь по мобільному.

– І давно вони? – видихнула я.

– Та вже, мабуть, більше місяця, – байдуже майнула вона рукою.

Сльози навернулися мені на очі з такою силою, що я ледве встигла прикинутися, що мені у око щось потрапило та почала терти його так, ніби хотіла витерти звідти щойно побачений образ. Терпкий клубок болю застряг у горлі.

– Не знала, що йому подобаються фарбовані хвойди, – видавала я із себе, не припиняючи терти бідолашне око.

Одногрупниця підняла на мене здивований погляд.

– Лілька не хвойда! З чого це ти взяла?

Я не мала що відповісти. Та і не змогла б цього зробити при всьому бажанні – непрохані ридання вже шматували на частки мій голос...

– Ходімо, зараз залікова контрольна. Ти готувалася?

Я кивнула головою. Так, готувалася.

Я і справді готувалася.

Як правда і те, що навряд чи я зможу тепер зосередитися бодай на двох літерах.

Побрела до туалету.

Вмилася.

Наручний годинник незворушно показував початок пари.

Наступні хвилин п'ять стоячи у туалеті, тільки байдуже слухала тупіт багатьох ніг по коридору, а коли він стих, спустилася до гардеробу.

Добре, що я маю звичку завжди носити сумку з собою – не потрібно буде по неї повертатися і вигадувати щось у своє виправдання...

Місяць. Цілий місяць вони зустрічаються. А я, мабуть, дізналася про це останньою...

Цілий місяць він розмовляє із нею, жартує, дарує якісь подарунки, вони гуляють разом, а вечорами цілує її губи...

Сльози уже невідомо котилися з моїх очей, але я їх майже не помічала. Розворухана уява малювала усе нові і нові картини, а серце скручувалося у тугий пекучий жмуток болю...

Я брела містом, не вибираючи дороги, мов сновиди, поки врешті не опинилася біля якогось скверика.

Холодне морозне повітря потрохи приводило мене до тями.

Брудна снігова каша хлюпала під ногами.

Чорні силуети дерев простягали наді мною гілля, мов хотіли доторкнутися. І я не стрималася – зійшла із натоптаної стежини вбік, шпортаючись на мокрій сніговій скоринці, дісталася самотнього стрункого дерева, чия безлиста крона трохи височіла над іншими, обняла його обіруч, тицьнулася обличчям у чорний стовбур.

Холодна жорстка кора приємно холодила мої розпашілі щоки, і під змерзлими пальцями десь там, глибоко під корою, вчувалося мірне дихання зеленої життєвої сили.

Отак, із закритими очима, припавши до дерева, я стояла, ні про що не думаючи, і дихала в унісон із ним. Потроху розжарені хвилі болю влягалися, лишаячи по собі лише прохолодну болісність.

Я відкрила очі. За кілька кроків від мене, на стежці, стояв якийсь дідок із кишеньковою собачкою на шнурочку та з цікавістю дивився у мій бік. Проте ледве я ворухнулася –

швиденько відвів очі і затупцяв далі своєю дорогою.

Я посміхнулася. І, вже заспокоївшись, побрела далі поміж дерев, уперто ігноруючи стежки.

Люблю дерева. Колись я навіть навчилася розмовляти з ними – одного кошмарного дня, ховаючись від божевілля. Після того, як світ уперше показав мені хижий оскал ненажерливих жорен, що ладні перемолоти будь-яку душу, котра ще не встигла напитися бруду...

Рука потягнулася по сигарету. Пачка сигарет у потайній кишенці – постійний атрибут моєї шкільної сумки. І теж із тих пір. Дивно... Чому усе це знову пригадалося? Хоча, як не намагайся забути, а спогади все одно рано чи пізно повертаються...

... Це було біля моря. Теж – зимою.

Мені було п'ятнадцять.

Грудень місяць у Ялті – зовсім не той грудень, яким він буває у Києві. Ні снігу, ні колючого морозу – принаймні тієї зими у грудні не було.

Я бачила море. Бачила його вперше. І цілими днями тинялася біля нього, боячись відійти подальше – мені постійно хотілося відчувати його, слухати його нестихаючий шум.

Звичайна поїздка від школи, місце, яке звалося санаторієм, проте насправді там ніхто не звертав на нас уваги і тим паче не збирався лікувати. Головне – вчасно з'явитися на вечерю, а цілий день ти міг робити що тобі заманеться.

І я робила – дихала морем, виходила на набережну, шукала місце, де ніхто не міг мене чути, і говорила з морем. Я намагалася вдихнути його в себе, залишити в собі його частину, і відчувала як увесь мій внутрішній простір ніби розгортається, аби вмістити в себе море...

Це була казка. Казка про гидке каченя, яке не шукало свого відображення у хвилях невгомної стихії, а просто розчинялося у диханні моря – і на цей час забувало про себе... Це було одкровенням, це було дивом. Мені не потрібно було нічого – лише бачити море. Там я на деякий час помирилася сама з собою, я пробачила собі власну недосконалість. Мене не хвилювали ні мої дешеві джинси, ні затаскана стара куртка, ні бліда оката мармиза, яку щоранку доводилося бачити у дзеркало – я махнула рукою навіть на неї. Тому що центральне значення мала лише змога щодня бачити диво, яке наводнювало мене життям. І я свідомо і несвідомо тягнулася до нього, як замерзаючі тягнуться до тепла.

Дівчата бігали на дискотеки, дівчата фліртували з хлопцями і закохувалися. Але я не могла звертати на хлопців уваги – я вже була закохана, закохана у море. І це кохання заповнювало мене вщерть.

Ми цілими днями тинялись містом – навіть не маючи грошей, находили способи розважитися. В парку біля одного кафе, де постійно грала музика і її можна було слухати скільки заманеться, ми відпочивали, коли стомлювалися від своїх мандрів. Я спробувала першу сигарету там же, на лавці в парку... Мабуть, саме тому я досі не кинула палити: тому що моя перша сигарета була там, де я відчувала себе вільною людиною, під звуки хорошої музики, поруч з моїм великим коханням, з якого я і тоді не зводила очей...

Я була щасливою.

Саме тоді мій світ перевернувся вперше.

Усе сталося майже буденно. «Альбіночко, він призначив мені побачення за містом. Ну, в лісі, там де ми були. Ходімо зі мною за компанію! Ну, якщо я прийду одна, він подумає, що... Але ж я порядна дівчина!»

– Тоді не йди.

Вона образилася. Вона майже плакала і з докором дивилася на мене.

Я не можу відмовити, коли на мене дивляться так. І погодилася.

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22118259&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

